

ВЛАСТ

МИСТИКА

Олга Трейз

УИНСТЪН ЧЪРЧИЛ
И
ЗАГОВОРЪТ НА
ШПИОНИТЕ

НЕОБИЧАЙНА БИОГРАФИЯ



Издателство
 ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

УНСТЪН ЧЪРЧИЛ И ЗАГОВОРЪТ НА ШПИОНИТЕ

Автор Олга Грейг

Преводач Лидия Шведова

Поредица „Власт и мистика“

издателство „Паритет“, София

256 стр.

Второ издание на български език. Първото издание на книгата е под заглавие: „Чърчил и древната тайна на „Заговора на рептилите“.

© Олга Грейгъ. Печатається с разрешения правообладателя – издателства Algorithm Trading House.

Уинстън Чърчил е изключителен британски държавник, чийто живот и кариера е пряко свързана с две от най-големите събития от века: Първата и Втората световни войни. Защо като ръководител на военноморския флот Чърчил участва в разработването на първите танкове и криптираща апаратура? Защо британският политик е един от основните инициатори на интервенцията в Русия? Защо е измислил „Студената война“ и „Желязната завеса“, за което е уведомил човечеството в известната си „Фултънска реч“ от 1946 година? Каква роля има семейни-ят клан Чърчил-Марлборо във формирането на Уинстън Чърчил като личност и политик както и в цялата британска политика? В кои войни и на кои континенти се разраства огромното състояние на този велик семеен клан? Изследването на Олга Грейг дава редица отговори на тези въпроси и заема основно място сред огромния брой книги, писани някога за Чърчил.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-493-7

ВЪВЕДЕНИЕ

Британците с право смятат сър Уинстън Чърчил за един от своите най-видни сънародници. Личността му е многостранна и интересна: блестящ политик и оратор, вдъхновен писател и художник. Чърчил е живял дълъг и богат живот. Звездният му час го спохожда в най-страшното време в историята на човечеството – Втората световна война, по време на която Уинстън Чърчил не само оглавява правителството, но най-важното – обединява нацията и ѝ помогна да издържи пред смъртната опасност. Но в същото време именно Чърчил е главната и влиятелна сила във фаталната гражданска война в Русия. През 1939 г. Именно той провокира Втората световна война. В речта си във Фултън на 5 март 1946 г. Той обявява Студената война – целия Запад срещу Русия и става неин идеологически двигател. Тази сензационна книга развенчава популярните митове и легенди и преобръща обичайния поглед върху личността на Уинстън Чърчил.

Изключителните постижения и противоречивият характер на Чърчил привличат вниманието, както в миналото, така и днес. В биографията му някои вълнува търсят отговора на въпроса как може да се появи и да се развие такава изключителна личност, други се интересуват от тайните на политическия му успех, трети търсят потвърждение за възхищението или омразата си към него, а някои просто изпитват наслада от изучаването на вълнуващите събития от живота му. Всички те – и фенове, и противници – са обединени от факта, че около Чърчил няма скучни моменти. Животът му улавя бързината, величието, дълбочината и непредсказуемостта.

Книгата на Олга Грейг ще ви помогне сами да оформите мнението си за личността на Чърчил. Книгата е второ издание, а първото, към което имаше огромен интерес излезе под заглавие: Чърчил и древната тайна на „Заговора на рептилите“.

ПЕТДЕСЕТ ПРОЦЕНТА АМЕРИКАНЕЦ И СТО ПРОЦЕНТА БРИТАНЕЦ!

Уинстън Чърчил е най-внушителната фигура в британската политика на ХХ век и се е превърнал в легенда. Той живее, творейки световната политика в епохата на други политически гиганти – Сталин, Хитлер, Рузвелт – и, ако разсъждаваме логично, ще разберем, че блясъкът на тяхната *слава* е позлатил фигурата на самия Чърчил, превръщайки я настина в монументална. Именно съвместното съществуване на тези гиганти в координатите на един и същи времеви отрязък дава възможност да се проявят всички природни особености на характера на британския министър-председател, който според биографите му е писал историята на света..

Каменоделец (в пряк и в преносен смисъл) , Уинстън Чърчил в продължение на половин век определя държавния живот на британското кралство. През дългия си 90-годишен живот успява да усвои професиите на каменоделец, парков архитект, офицер, военен кореспондент, редактор, художник, историк, писател, но главното му поприще става политиката, която го дарява с почетния етикет на „изтъкнат държавник”. На политическата арена този държавник стъпва на възраст 25 години.

„На 30 ноември, в двореца Бленъм, лейди Рандолф Чърчил роди преждевременно син”, гласи съобщението на първа страница на лондонския вестник „Таймс” през 1874 година. На практика, в продължение на сто години, от 1785 година, британският ежедневник “The Times” известява гражданите за най-актуалните новини, като след още едно столетие се превръща в един от водещите и най-известни световни вестници.

Оскъдната новина за появата на бял свят на поредната благородническа издънка обаче не е предадена на забрава... И точно след 90 години същият „Таймс”, нарушавайки откоleshните традиции на средствата за масова информация, запълва цялата първа страница с портрета на сър Уинстън Чърчил, съобщавайки скръбната вест за смъртта на великия съотечественик.

Уинстън Чърчил (30.11.1874 – 24.1.1965 г.) – английски политик, министър-председател на Великобритания (в 1940-1945 и 1951 -1955 г.) – е роден в семейното имение на аристократичната фамилия Марлборо, в двореца Бленъм, разположен недалеч от Удсток (графство Оксфордшир), в семейството на лорд Рандолф Чърчил. В началото на XVIII век имението е дарено от кралица Анна на знаменития английски пълководец и държавник, херцог Джон Чърчил Марлборо, в знак на благодарност за победата му над французите край Бленъм. Уинстън Чърчил е пряк потомък на първия херцог Марлборо (Marlborough), но не получава титлата херцог, тъй като съгласно английската традиция благородническата титла се наследява от първия син в семейството, а бащата на Уинстън е бил втори син.

Внукът по бащина линия на седмия херцог Марлборо, всъщност нашият герой, наричан на галено Уини в кръга на семейството, е рижав, гласовит, недоносен мъник. По стечение на обстоятелствата, майка му в седмия месец на бременността си потанцувала весело на някакъв бал и едва успяла да дотича до гардеробната, където върху палтата и наметките, благополучно родила кресливия си наследник. Наричат момченцето Уинстън Ленард Спенсър.

Според писателя Георги Елин кръвта на потомствения клан Чърчил представлява „генетичен коктейл от норманските съратници на Вилхелм Завоевателя и прапрадядото на пирата Франсис Дрейк, а по линия на майката-американка той се оказва роднина и на семейството на президента Руз-

велт”. Както вече е общоизвестно, Рузвелтови са холандски евреи с предишна фамилия Розенфелд. Затова, още приживе на английския аристократ, мнозина твърдят ехидно, че „простата американка” му окепазила родословното дърво. И че уж нейното дилетантство попречило на сина ѝ Уинстън Чърчил да усвои изискания вкус и той рано се пристрастил към вонящите пури и старото бренди, картите и колекционирането на изящни джунджурии. Възможно е този избор да е бил повлиян отчасти и от обидата – до двайсетата си година Уини храни надежда да избегне потомственото „проклятие” и да получи титлата Марлборо, заедно със старото имение, но апетитните духовни и веществени ценности си имат пряк наследник.

Коя все пак е била симпатичната дама, подарила на Британия този „велик син”?

Майката на Уинстън Ленард Спенсър Чърчил по баща е Джени Джеръм. Баща ѝ се занимава с театрален бизнес и с рекламна цел сменя еврейската си фамилия Якобсон на позвучната Джеръм. Моше Кох, репортер на израелския ежедневник „Джерузалим пост” (The Jerusalem Post – Съобщения от Йерусалим), признава:

„Без съмнение, хитростта се предава на Чърчил с еврейските гени на майка му, лейди Рандолф Чърчил, по баща Джени Якобсон/Джеръм”.

Познавачите на така наречения „еврейски въпрос”, който много столетия преди нашето с вас съществуване е опорочил човечеството и ще продължи и след нас да смущава човешките умове, с факти и документи в ръка твърдят, че в *добрата стара Англия* практически не са останали чистокръвни аристократи, които да не са омешани с евреите. Още в XIX и началото на XX век по време на посещенията им на континента европейците се чудят на хората с ярко изразена еврейска външност, но с английски титли и фамилии.

А все същите историци, които предпочитат да не забелязват еврейската съставка у великия британец, повтарят че

Чърчил бил петдесет процента американец, но сто процента – англичанин!

* * *

Южноафриканската Република, провинция Квазулу - Натал; интервю с шамана Нгерю Банту:

– Благодаря ви за рядката възможност да поговоря с вас. Вашите прадеди вероятно са участвали във войната между бурите и британците, която се разгаря в средата на XIX век.

– Много войни е имало по нашите земи. След англо-зулуската война кралят на нашия народ Кечуайо дори посети Великобритания, където бе приет от кралица Виктория. Това беше през 1882 година.

– Но, както ви обясниха, аз не съм британка, само се интересувам от историята и политиката на британската корона или по-скоро от един от поданиците на Нейно величество и съдбата на неговото семейство. Това има косвено отношение към разговора между нас. Вие сте потомствен шаман, а значи сте и един от осведомените хора на земята. Ще ми помогнете ли да изясня нюансите на толкова сложната и завладяваща тема - кой управлява света, кой управлява нас?

– На европейските хора им трябва смелост, за да разговарят на тези теми. Но очевидно гостенката ми не се страхува от последствията от нашата среща. Макар че и тя не е стопанка на съдбата си.

– Но кой управлява живота ни? Не са ли това онези сили, които ние с вас имаме предвид?

– Че кой се замисля над това защо човечеството не прогресира...

– Да, човечеството е поело към деградация, регрес. Само се въртим в големия кръг на историята, защото се занимаваме със саморазрушение и унищожаване на природата. Но защо ние, хората, не сме стопани на живота си?

– Народите на Африка смятат, че ние, хората на Земята, не сме стопани на живота си, макар че вие, европейците, може би мислите различно. Срещате се с черните шамани на всички племена из цяла Африка, те ви казват истината и споделят с вас най-дълбоките си тайни, но във вашия свят нищо не се променя и знанията потъват в забвение.

– *Не съм от породата на скептиците.*

– ... след време ще искате да бъдете посветени. А скептиците много скоро ще се сблъскат с тези същества и ще трябва да се примирят с този факт.

– *Съществата, които водят този свят към разруха?*

– Хората по природа са добри, те не искат революции и войни. Хората не искат да разрушават света, в който живеят и който оставят на потомците си, но тук, в нашата реалност, има същества или сили, които тласкат нас, хората, към саморазрушение. И колкото по-скоро светът разбере за тях, толкова по-добре.

– *Но как се наричат тези сили?*

– Шаманите от различните страни ги наричат по различен начин. Нашият народ ги нарича Иманюела, а също Имбулу. Но има и друго име, с което наричат тези същества – Читаули. На вашия език думата „Читаули” означава „онези, които ни дадоха закона; онези, които тайно ни казват какво да правим”. Когато дошли на тази планета, Читаули причинили много неща на нас, хората.

– *Можете ли да твърдите, че в историята на различните народи на земята е имало свои Читаули?*

– Това е изпреварващ въпрос. Но отговорът на него се съдържа в думите на езиците, които владее коренното население от Африка до Америка и от Европа до Близкия изток. Намерите ли общите думи, ще намерите и отговора на вашия въпрос.

– *Значи библейската истина за това, че преди строежа на Вавилонската кула хората владеели един език, е вярна? Впрочем това не е въпрос, извинете ме за репликата и продължете.*

– Ако срещнете учен, изучил езиците на всички африкански нации, който знае езиците на всички народи на света, той

ще открие в тях присъствието на онзи, когото наричаме Иманюела. Тази дума означава „Повелител, онзи който е дошъл, който идва, който винаги е тук”.

– Но това много прилича на името от Библията – Емануил. И еврейската дума „Емануил” означава „Господ е с нас”.

– Сега разбрахте... те винаги са сред нас...

* * *

В официалната литература има данни, че майката на Уинстън Чърчил, по баща Джени Джеръм, е родена през 1854 година в американския град Бруклин, в семейството на американски бизнесмен (и ще завърши земния си път през 1912 година). „Майката на Джени била англичанка. Баща ѝ, един от най-преуспелите борсови посредници, по време на борсовата паника през 1857 година става милионер и купува в Манхатън част от Медисън Скуеър”. Така никому неизвестният театрал Якобсон/Джеръм става преуспяващ борсов посредник по време на тежките години на икономическата криза. А на всички ни е добре известно от историята кой умее да лови *златни рибки в мътна вода*.

Детството на Джени минава в Ню Йорк, после с майката и сестрите си се преместват в Париж, където – ни повече, ни по-малко – „се сприятеляват с император Наполеон III и императрица Евгения”. Спасявайки се от нахлуването на германските войски в Париж, семейство Джеръм бяга от Франция, за да се настани в процъфтяващия Лондон. Там младата Джени се запознава с Рандолф Чърчил. Въпросният сър е първият съпруг на любвеобилната дама, която на два пъти след него се омъжва за много по-млади от нея мъже. От брака с представителя на древния род Марлборо се раждат братята Уинстън и Рандолф Чърчил. Единият от тях става „велик син на британската нация”, докато вторият умира безславно от сифилис.

След двайсет години брак и раждането на двама синове Джени Якобсон/Джеръм/Чърчил отново минава под венчило.

По-късно тя твърди, че нейният „втори брак е романтичен, но несполучлив, а третият – сполучлив, но неромантичен”.

Историците, описващи живота на майката на Уинстън Чърчил, не скъпят суперлативите си. „Енергията и издръжливостта ѝ поразяваха въображението”; „волята ѝ за живот, неукротимата енергия и силата на духа я правеха абсолютно уникална”; тя сама-саменичка води политически кампании в онези времена, когато жените ги гледат накриво, когато отиват на театър”. В зряла възраст се проявяват различни страни от талантите на Джени. Тя е издателка на международно литературно списание; театрален критик, драматург и режисьор; урежда национални изложби. Но изглежда определението „най-влиятелната жена на света” идва, след като организира болничен кораб по време на Бурската война и сама тръгва с него в първия му рейс, за да докара ранени. Несъмнено една много дръзка и патриотична крачка. Но какво се крие зад такава смелост? Дали е било само съчувствие към нещастните войници на империята?

* * *

Англо-бурската война в 1899-1902 г. - империалистическа война на Англия срещу бурските републики, Южноафриканската република (Трансваал) и Оранжевата свободна държава (Оранжевата република) – е разпалена от английското правителство в интерес на английските монополисти, собственици на златните и диамантените мини в Южна Африка.

Англия се стреми не само да завладее най-богатите природни ресурси на бурските републики (най-вече залежите на злато), но и да осигури британско господство върху огромна територия от Кейптаун до Кайро. Между другото, Англия започва целенасочено да завладява Южна Африка още в края на XVIII век.

Бурските републики и особено Трансваал се превръщат в обект на империалистическо съперничество между Англия и Германия.

Бурите се стремят да запазят независимостта на републиките си. Същевременно в бурските управляващи кръгове се засилват завоевателските тенденции по отношение на граничещите с бурите африкански територии, все по-решително се настоява за завладяване на Капската колония, Натал, Бечуаналенд, Басутоленд, Свазиленд и Южна Родезия, за да се създаде обединена бурска Южноафриканска Република.

Непосредствен повод за отдавна назряващата война става въпросът за политическия статут на европейските имигранти, които се преселват в Южноафриканската република (Трансваал) заради откритото там злато. Затова в речта си пред парламента на 28 юли 1899 година Д. Чембърлейн вече открито заплашва Южноафриканската република с война и призовава английския народ „при необходимост да подкрепи правителството си за предприемане на такива мерки, каквито сметне за необходимо, за да се осигури справедливо отношение към британските поданици в Трансваал”. *Подобен похват – обръщение към народа да подкрепи различни, но преди всичко военни действия на правителството – впоследствие започва да се прилага и от преките наследници на агресивната британска психология – американците.*

Англичаните, по-скоро британските преселници, колонизирали Америка и овладели опита за завладяването на чужди земи с користна цел, като при това подлагат на геноцид коренното население, грабейки и присвоявайки чуждите богатства и превръщайки предишните стопани на земите в роби, във войната с бурите отново ще се прикриват с „демократични лозунги”, търсейки съчувствието на обикновените граждани. Залог в тази игра на африканския континент ще стане правото за добив на злато и диаманти.

Към края на януари 1900 г. англичаните съсредоточават над 200 хиляди души под командването на генерал Робъртс. Голямото числено превъзходство дава възможност на английските войски да нанесат поражение на бурите и през март 1900 г. да завладеят столицата на Оранжевата република – град Блумфонтейн, а през юни и столицата на Трансваал – град Претория.

И двете републики са присъединени към Британската империя. Около 20 хиляди бури обаче започват упорита партизанска война. Английското командване увеличава войските си до 250 хиляди. Семействата на бурите масово са изселвани в специални концентрационни лагери, където хората ги морят с глад и безмилостно унищожават фермите и добитъка на бурите.

Според тогавашните твърдения развихрената от Британия касапница в Африка е в центъра на вниманието на цивилизования свят. Нищо чудно, че на страната на бурите воюват няколко хиляди доброволци от различни страни, включително и от Руската империя. Като при това между Русия и бурските републики на практика не съществуват никакви политически, икономически и културни връзки. Тоест в поддръжката на бурите от руска страна няма хищнически икономически подтекст.

През февруари 1900 г. властите в Руската империя предприемат опит да организират намеса на други държави с цел прекратяване на Англо-бурската война. Германия и Франция обаче отказват да подкрепят Русия по този въпрос.

Войната завършва с подписване на мирен договор в Претория на 31 май 1902 година, съгласно който бурите трябва да признаят анексирането на Южноафриканската и Оранжевата републики към Англия.

Интерес представлява и това, че при воденето на тази война за пръв път е използвана нова техника, както и неприлагани дотогава технологии, за което споменават историческите източници.

Опитът на Англо-бурската война е използван по-късно от военните кръгове на различни страни. За пръв път тогава се прилагат такива постижения на военната техника на XIX век, като бездимният барут, картечниците и бризантните куршуми дум-дум.

Оттогава получават широко разпространение и разкъсаният строй по време на атака, защитният цвят „каки“ на униформите на войниците, полевият телеграф, бодливата тел.

Печалната практика на концлагери за гражданското население също започва по време на тази война.

Антихуманният метод за водене на война от страна на Англия е „политиката на опустошаване”, която се осъществява чрез масово изгаряне и конфискуване от страна на британските войски и военните власти на принадлежащите на воюващите бури ферми и друго имущество.

Най-съществен от историческа гледна точка обаче все пак е фактът, че войната се разгаря в далечната периферия на международните отношения, в крайната южна част на Африканския континент, където страдат преди всичко интересите на коренното население на континента. Тъжно е положението на коренните жители по време на „реконструкцията” на Южна Африка след края на Англо-бурската война. Като пример може да се посочи приемането на Закона за земите на туземците в 1913 г., който узаконява ограбването на земите на африканците с цел значително увеличаване на притока на евтина работна ръка за фермите, мините и заводите на „бялата” Южна Африка.

След някоя и друга година, на 31 май 1910 г., обявяват създаването на единен южноафрикански доминион – Южноафриканския съюз (ЮАС), който остава в състава на Британската империя до 1961 година и дълго време е най-расистката страна в Африка.

Що се отнася до другите изводи от тази война, би трябвало да се спомене следното. *За „правилната” си реч в подкрепа на военните действия (т.е. ограбването на чужда страна) Джоузеф Чембърлейн – година след края на Англо-бурската война – е назначен за канцлер на Хазната, което по същество е министър на финансите. А през 1925 г. дори е удостоен с престижната Нобелова награда за мир – както се казва, без коментар...*

Между другото, този персонаж е добре известен на по-възрастното поколение на съветска Русия. Благодарение на него се пръква на бял свят звучният лозунг: „Нашият отговор за Чембърлейн”, допълнен с карикатури и събиране на средства за военните нужди на СССР. Лозунгът възниква във връзка с нотата на английското правителство, адресирана до съветското правителство на 23 февруари 1927 година, подписана

от английския министър на външните работи Джоузеф Остин Чембърлейн и последвалата в отговор на това съветска пропагандна кампания. В любимия на много поколения съветски и постсъветски хора роман на Илф и Петров „Дванадесетте стола”, в един от утопичните планове на Остап Бендер се споменава „разпространяването на още ненарисуваната, но гениално замислена картина “Болшевиките пишат писмо на Чембърлейн” - по аналогия с популярната картина на художника Репин “Запорожците пишат писмо на турския султан”. И още един важен нюанс: *Остин Чембърлейн е член на така наречения “Клуб” - клуба на управляващия масонски елит, създаден през 1764 година от Джошуа Ренълд, който в съответствие с програмата на тази тайна организация активно подпомага разпространението на британското господство по цял свят.*

Но каква облага има нашият герой Уинстън Чърчил от разпалените от неговата страна военни действия? Никак не е малка, отговарят историците. Докато пътуването на майка му до Африканския континент е забулено в тайна, както и истинската цел за пребиваването ѝ там, целта за пребиваването на сина ѝ е напълно ясна. Въпреки че е любопитно – как би могла да съчувства на *простолюдието* жена, за която твърдят, че “принадлежи към онзи тип жени, за които притежаването на по-малко от четирийсет чифта обувки означава, че тъне в мизерия”. Именно това било изречено по адрес на Джени.

Далеч по-любопитна обаче е оценката, която ѝ дава съпругата на министър-председателя Аскуит: “Тя би могла да управлява света...” и в думите ѝ прозира чистата истина: Джени принадлежи към онази порода хора, които **УПРАВЛЯВАТ СВЕТА...**

Англо-бурската война става повратен момент в живота на самия Уини от рода Марлборо. Известно е, че на 18 септември 1899 година собствениците на вестник „Дейли мейл” предлагат на Уинстън Чърчил да замине за Южна Африка като военен кореспондент.

СЪДЪРЖАНИЕ



Петдесет процента американец и сто процента британец!	4
Пират, Адмирал, сър Дрейк и тайната на монархическата змия	15
Как сефарадският евреин Дизраели повлиява на семейство Чърчил	19
Отхвърленото дете със сребърна лъжица в устата	31
Как политиката на британската корона обогатява семейство Чърчил	38
Финансовият и масонски интернационал на Британия и САЩ	51
„Бленъмският плъх”, или портретът на младия расист	63
“Откакто се ожених, винаги съм бил щастлив”	69
Флотът като страст, петролът като гешефт, фантастиката като ръководство за действие	80
„Цивилният войник” в навечерието на Втората световна война	91
„По ръцете си имам повече кръв, отколкото боя”	101
Как привилегированото положение на Англия е загубено завинаги	107
В борбата между християнството и „силите на мрака”	116
Уинстън Чърчил – основателят на Израел	121
Министър на финансите, който трупа състояние от... книги	136

„Тлъстият масонски шопар” като символ на Великобритания	148
Шпионаж, забъркан върху роднински връзки, легло и откраднати ценности	154
Чърчил като създател на „шпионско гнездо”. Военноморското разузнаване като елит на специалните служби	165
“От Лондон в Москва”. Дневникът на Клеър Шеридан	181
„Холивудският болшевик” Чарли Чаплин за Чърчил и за себе си	197
Политиката на Британия в навечерието на Втората световна война	211
Как семейство Чърчил се сродяват с... фюрера Адолф Хитлер	219
„Няма какво да крия от президента на Съединените щати”	232
„Немислимото”: искаме да изтрием от картата Москва, Сталинград и Киев	243